HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

5 februarie 2014*

„Trimitere preliminară — Impozite directe — Libertatea de stabilire — Legislație fiscală națională care instituie un impozit excepțional pe cifra de afaceri a comerțului cu amănuntul în magazine — Lanțuri de magazine din sectorul marii distribuții — Existența unui efect discriminatoriu — Discriminare indirectă”

În cauza C-385/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Székesfehérvári Törvényszék (Ungaria), prin decizia din 26 iulie 2012, primită de Curte la 13 august 2012, în procedura

Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft.

împotriva

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnul K. Lenaerts, vicepreședinte, domnii A. Tizzano, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, E. Juhász, M. Safjan și J. L. da Cruz Vilaça, președinți de cameră, domnii A. Rosas, A. Ó. Caoimh, J.-C. Bonichot (raportor), A. Arabadjiev și doamna C. Toader, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 18 iunie 2013,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft., de L. Darázs și de A. Dezső, ügyvédek;

— pentru Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága, de Z. Horváthné Ádám;

— pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér și de K. Szíjjártó, în calitate de agenți;

— pentru guvernul austriac, de C. Pesendorfer și de F. Koppensteiner, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: maghiara.

— pentru Comisia Europeană, de K. Talabér-Ritz și de W. Mölls, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 septembrie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 18 TFUE, 26 TFUE, 49 TFUE, 54 TFUE-56 TFUE, 63 TFUE, 65 TFUE și 110 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft. (denumită în continuare „Hervis”), pe de o parte, și Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (Direcția Regională Principală de Impozite Közép-dunántúl, care face parte din administrația națională pentru impozite și taxe vamale), pe de altă parte, cu privire la plata impozitului special pe cifra de afaceri a anumitor sectoare ale comerțului cu amănuntul în magazine, instituit de Ungaria pentru anii 2010-2012.

Cadrul juridic

3 Preambulul Legii nr. XCIV din 2010 privind impozitul special aplicabil în anumite sectoare (egyes ágazatokat terhelő különadóról szóló 2010. évi XCIV. törvény, denumită în continuare „Legea privind impozitul special”) prevede:

„În cadrul restabilirii echilibrului bugetar, Parlamentul instituie legea de mai jos, privind introducerea unui impozit special în sarcina contribuabililor a căror capacitate de a contribui la cheltuielile publice este mai mare decât obligația fiscală generală.”

4 Articolul 1 din această lege, consacrat „Dispoziții[lor] explicative”, prevede:

„În scopul prezentei legi, se aplică următoarele definiții:

1. activitate de comerț cu amănuntul în magazine: în conformitate cu sistemul de clasificare uniformă a activităților economice, în vigoare la 1 ianuarie 2009, activitățile încadrate în sectorul nr. 45.1, cu excepția comerțului cu ridicata de vehicule și de remorci, în sectoarele nr. 45.32 și 45.40, cu excepția reparațiilor și a comerțului cu ridicata de motociclete, precum și în sectoarele nr. 47.1-47.9, și anume toate activitățile comerciale în cadrul cărora cumpărătorul poate fi și o persoană fizică care nu este considerată comerciant.

[...]

5. cifra de afaceri netă: în cazul unei persoane impozabile supuse Legii contabilității, cifra de afaceri netă care provine din vânzări în sensul Legii contabilității; în cazul unei persoane impozabile supuse impozitului simplificat al comercianților și căreia nu i se aplică Legea contabilității, cifra de afaceri cu excepția [taxei pe valoarea adăugată (TVA)] în sensul Legii privind regimul de impunere; în cazul unei persoane impozabile supuse Legii privind impozitul pe venitul persoanelor fizice, veniturile cu excepția TVA-ului în sensul Legii privind impozitul pe venit. [...]

6. comerciant: comerciantul în sensul Legii privind impozitele locale.”

5 Potrivit articolului 2 din Legea privind impozitul special:

„Sunt supuse impozitului:

a) comerțul cu amănuntul în magazine,

b) activitățile din domeniul telecomunicațiilor, precum și

c) furnizarea de energie.”

6 Articolul 3 din legea menționată definește persoanele impozabile după cum urmează:

„(1) Persoanele impozabile sunt persoanele juridice, celelalte organizații în sensul Codului general al impozitelor și lucrătorii independenți care desfășoară o activitate supusă impozitului în sensul articolului 2.

(2) De asemenea, sunt supuse impozitului organizațiile și persoanele fizice nerezidente, pentru activitățile supuse impozitului prevăzute la articolul 2, în cazul în care acestea le desfășoară pe piața internă prin intermediul unor filiale.”

7 Potrivit articolului 4 din legea menționată:

„(1) Baza impozabilă este cifra de afaceri netă a persoanelor impozabile care rezultă în cursul exercițiului fiscal din activitățile prevăzute la articolul 2.

(2) În cazul unei activități prevăzute la articolul 2 litera a), baza impozabilă include cifra de afaceri care provine din prestația furnizată, în cadrul comercializării mărfurilor cumpărate, de către furnizorul mărfurilor cumpărate în vederea vânzării cu amănuntul (fabricantul sau distribuitorul mărfii), precum și cuantumul veniturilor rezultate din reducerea acordată de acest furnizor.”

8 Articolul 5 din aceeași lege, care stabilește cota acestei prelevări, prevede:

„Cota aplicabilă:

a) activităților prevăzute la articolul 2 litera a) este de 0 % pentru treapta bazei impozabile de până la 500 de milioane de [forinți maghiari (HUF)], de 0,1 % pentru treapta mai mare de 500 de milioane HUF, dar mai mică de 30 de miliarde HUF, de 0,4 % pentru treapta mai mare de 30 de miliarde HUF, dar mai mică de 100 de miliarde HUF și de 2,5 % pentru treapta mai mare de 100 de miliarde HUF.

[...]”

9 Articolul 6 din Legea privind impozitul special, care cuprinde dispoziții prin care se urmărește evitarea dublei impuneri, are următorul cuprins:

„În cazul în care activitatea persoanei impozabile prevăzută la articolul 2 litera c) este impozabilă și în temeiul articolului 2 litera a) și/sau litera b), persoana impozabilă nu va trebui să plătească, pentru activitatea prevăzută la articolul 2 litera a) sau litera b), decât cuantumul cel mai mare dintre cele calculate cu cotele prevăzute la articolul 5 literele a) și c) sau la articolul 5 literele b) și c).”

10 Articolul 7 din această lege prevede condițiile în care impozitul respectiv se aplică întreprinderilor așa-zis afiliate:

„(1) Impozitul aplicat persoanelor impozabile calificate drept întreprindere afiliată în sensul Legii [nr. LXXXI din 1996] privind impozitul pe profit și pe dividende [denumită în continuare «Legea nr. LXXXI din 1996»] trebuie să fie stabilit prin totalizarea cifrelor de afaceri nete care provin din activitățile prevăzute la articolul 2 literele a) și b), desfășurate de persoane impozabile între care există raporturi de întreprindere afiliată, iar cuantumul obținut prin aplicarea la acest total a cotei stabilite la articolul 5 trebuie împărțit între persoanele impozabile proporțional cu cifrele lor de afaceri nete respective care provin din activitățile prevăzute la articolul 2 literele a) și b), în raport cu cifra de afaceri netă totală care provine din activitățile prevăzute la articolul 2 literele a) și b), realizată de toate persoanele impozabile afiliate."

11 Articolul 4 din Legea nr. LXXXI din 1996, la care face trimitere articolul 7 din Legea privind impozitul special, definește întreprinderile afiliate după cum urmează:

„În scopul prezentei legi,

[...]

23. o întreprindere afiliată este constituită din:

a) persoana impozabilă și întreprinderea în care persoana impozabilă are direct sau indirect o influență majoritară, în conformitate cu dispozițiile Codului civil;

b) persoana impozabilă și întreprinderea care are direct sau indirect o influență majoritară asupra persoanei impozabile, în conformitate cu dispozițiile Codului civil;

c) persoana impozabilă și orice altă întreprindere atunci când un terț are direct sau indirect o influență majoritară în ambele întreprinderi, în conformitate cu dispozițiile Codului civil, fiind stabilit că rudele apropiate care au o influență majoritară asupra persoanei impozabile și asupra celeilalte întreprinderi trebuie să fie considerate terți;

d) comerciantul străin și sediul său maghiar, sediile comerciantului străin, precum și sediul maghiar al comerciantului străin și orice întreprindere care are cu comerciantul străin unul dintre raporturile definite la literele a)-c);

e) persoana impozabilă și sediul său străin, precum și sediul străin al persoanei impozabile și orice întreprindere care are cu persoana impozabilă unul dintre raporturile definite la literele a)-c)."

Litigiul principal și întrebarea preliminară

12 Hervis exploatează în Ungaria magazine de articole sportive sub marca „Hervis Sport". Concurenții săi direcți sunt lanțurile de magazine „Decathlon", „Intersport" și „SPG Sporcikk".

13 Hervis este o persoană juridică, filială a SPAR Österreichische Warenhandels AG (denumită în continuare „SPAR"). Conform articolului 7 din Legea privind impozitul special, care definește „întreprinderile afiliate" în sensul legii menționate, Hervis face parte din grupul SPAR. În acest temei, Hervis datorează o parte, proporțional cu cifra de afaceri proprie, din impozitul special care trebuie plătit de ansamblul întreprinderilor care aparțin acestui grup, pe baza cifrei lor de afaceri globale realizate în Ungaria.

14 Ca urmare a aplicării baremului, în trepte intens progresive, al impozitului special asupra cifrei de afaceri globale a acestui ansamblu, Hervis a făcut obiectul unei cote medii de impozitare considerabil mai mare decât cea care ar fi corespuns bazei constituite numai din cifra de afaceri a propriilor magazine. Or, în opinia Hervis, pe această ultimă bază ar fi calculat impozitul datorat de lanțurile de magazine maghiare care îi fac concurență, deoarece acestea sunt în cea mai mare parte structurate în puncte de vânzare care operează în sistem de franciză și care au personalitate juridică și nu aparțin unui grup.

15 Hervis a dedus din aceasta că un astfel de sistem, întrucât determina impozitarea mai împovărătoare a persoanelor juridice supuse impozitului special afiliate, în sensul Legii nr. LXXXI din 1996, unor societăți nerezidente, încălca articolele 18 TFUE și 49 TFUE-55 TFUE, 65 TFUE și 110 TFUE și constituia un ajutor de stat interzis. Întrucât administrația fiscală a respins reclamația sa având ca obiect scutirea de impozitul special pentru anul 2010, Hervis a solicitat Székesfehérvári Törvényszék (Tribunalul Székesfehérvár), care statuează în materie administrativă, să constate că dispozițiile Legii privind impozitul special sunt contrare dreptului Uniunii.

16 În acest context, Székesfehérvári Törvényszék a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Este compatibilă cu dispozițiile Tratatelor CE care reglementează principiul general al nediscriminării (articolele 18 [TFUE] și 26 TFUE), principiul libertății de stabilire (articolul 49 TFUE), principiul egalității de tratament (articolul 54 TFUE), principiul egalității în ceea ce privește participațiile financiare la capitalul societăților în sensul articolului 54 [TFUE] (articolul 55 TFUE), principiul liberei prestări a serviciilor (articolul 56 TFUE), principiul liberei circulații a capitalurilor (articolele 63 [TFUE] și 65 TFUE) și principiul egalității în ceea ce privește impozitarea întreprinderilor (articolul 110 TFUE) obligarea contribuabililor care desfășoară o activitate de comerț cu amănuntul în magazine la plata unui impozit special în cazul în care cifra lor de afaceri anuală netă este superioară sumei de 500 de milioane HUF?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

17 Guvernul maghiar susține că cererea de decizie preliminară adresată de Székesfehérvári Törvényszék este lipsită de precizie. Astfel, în aceasta nu s-ar prezenta suficient motivele exacte care au determinat instanța de trimitere să considere că soluționarea litigiului ar impune o interpretare a dispozițiilor Tratatului FUE avute în vedere în decizia de trimitere.

18 Cu toate acestea, elementele furnizate de decizia de trimitere au o legătură vădită cu obiectul litigiului principal și permit, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 12-15 din prezenta hotărâre, să se determine întinderea întrebării preliminare și contextul în care este adresată. În plus, în decizia de trimitere, în care se rezumă argumentația reclamantei din litigiul principal cu privire la interpretarea dreptului Uniunii și se exprimă îndoieli cu privire la corectitudinea acestei interpretări, se arată suficient motivele care au determinat instanța de trimitere să considere că era necesară o interpretare a dreptului Uniunii în vederea pronunțării hotărârii.

19 Prin urmare, cererea de decizie preliminară trebuie să fie considerată admisibilă.

Cu privire la întrebarea preliminară

Observații introductive

20 Întrucât întrebarea preliminară privește în același timp dispozițiile tratatului referitoare la libertatea de stabilire, la libera prestare a serviciilor și la libera circulație a capitalurilor, trebuie mai întâi să se determine libertatea în discuție în litigiul principal.

21 În această privință, dintr-o jurisprudență consacrată rezultă că trebuie luat în considerare obiectul reglementării în cauză (Hotărârea din 13 noiembrie 2012, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-35/11, punctul 90 și jurisprudența citată).

22 O reglementare națională care este aplicabilă numai participațiilor care permit să se exercite o influență certă asupra deciziilor unei societăți și să se stabilească activitățile acesteia face parte din domeniul de aplicare al articolului 49 TFUE, privitor la libertatea de stabilire (a se vedea Hotărârea Test Claimants in the FII Group Litigation, citată anterior, punctul 91 și jurisprudența citată).

23 Or, litigiul principal are ca obiect cota de impozitare pretins discriminatorie suportată în temeiul impozitului special de „persoane impozabile calificate drept întreprindere afiliată” în sensul Legii nr. LXXXI din 1996. Articolul 4 din legea menționată se referă, în scopul definirii acestei din urmă noțiuni, la deținerea de către o societate a unei participații care permite să se exercite direct sau indirect o influență majoritară într-o altă societate.

24 În aceste condiții, cererea de decizie preliminară privește interpretarea dispozițiilor tratatului referitoare la libertatea de stabilire. Prin urmare, nu este necesar să se interpreteze articolele 56 TFUE, 63 TFUE și 65 TFUE, privind libera prestare a serviciilor și libera circulație a capitalurilor.

25 În continuare, trebuie amintit că articolul 18 TFUE nu are vocație de a se aplica în mod autonom decât în situațiile reglementate de dreptul Uniunii pentru care tratatul nu prevede norme specifice de nediscriminare. Or, principiul nediscriminării a fost pus în aplicare, în domeniul dreptului de stabilire, prin articolul 49 TFUE (Hotărârea din 11 martie 2010, Attanasio Group, C-384/08, Rep., p. I-2055, punctul 37 și jurisprudența citată).

26 În consecință, nu este necesară nici interpretarea articolului 18 TFUE și de altfel nici a articolului 26 TFUE.

27 În sfârșit, întrucât nu rezultă că impozitul special este mai împovărător pentru produsele care provin din alte state membre decât pentru produsele naționale, interpretarea articolului 110 TFUE este lipsită de pertinență în cadrul litigiului principal.

28 Din cele de mai sus rezultă că întrebarea adresată trebuie considerată ca referindu-se la aspectul dacă articolele 49 TFUE și 54 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații privind un impozit pe cifra de afaceri precum legislația în discuție în litigiul principal.

Cu privire la interpretarea articolelor 49 TFUE și 54 TFUE

29 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită să se stabilească, în esență, dacă articolele 49 TFUE și 54 TFUE se opun unei legislații privind un impozit pe cifra de afaceri precum legislația în discuție în litigiul principal atunci când impozitul respectiv are efecte potențial discriminatorii în privința persoanelor juridice impozabile care sunt, în cadrul unui grup, în sensul acestei legislații, „întreprinderi afiliate” unei societăți care are sediul în alt stat membru.

30 Potrivit unei jurisprudențe constante, normele privind egalitatea de tratament interzic nu numai discriminările evidente, întemeiate pe sediul societăților, ci și orice forme disimulate de discriminare care, prin aplicarea altor criterii de diferențiere, conduc în fapt la același rezultat (a se vedea prin analogie printre altele Hotărârea din 14 februarie 1995, Schumacker, C-279/93, Rec., p. I-225, punctul 26, Hotărârea din 22 martie 2007, Talotta, C-383/05, Rep., p. I-2555, punctul 17, și Hotărârea din 18 martie 2010, Gielen, C-440/08, Rep., p. I-2323, punctul 37).

31 Legislația în discuție în litigiul principal stabilește printre altele un criteriu de diferențiere între, pe de o parte, persoanele impozabile supuse impozitului special care sunt afiliate, în sensul legislației naționale aplicabile, altor societăți din cadrul unui grup și, pe de altă parte, persoanele impozabile care nu fac parte dintr-un grup de societăți.

32 Acest criteriu de diferențiere nu creează nicio discriminare directă, întrucât impozitul special pe comerțul cu amănuntul în magazine este perceput în condiții identice pentru toate societățile care desfășoară această activitate în Ungaria.

33 Totuși, acest criteriu are drept efect defavorizarea persoanelor juridice care sunt afiliate altor societăți în cadrul unui grup în raport cu persoanele juridice care nu fac parte dintr-un astfel de grup de societăți.

34 Aceasta se explică prin combinarea a două caracteristici ale impozitului special.

35 Pe de o parte, cota impozitului respectiv este intens progresivă în funcție de cifra de afaceri, în special în treapta sa superioară. Astfel, aceasta este de 0,1 % între 500 de milioane HUF și 30 de miliarde HUF, de 0,4 % între 30 și 100 de miliarde HUF și de 2,5 % peste 100 de miliarde HUF.

36 Pe de altă parte, acest barem se aplică unei baze impozabile care include, pentru persoanele impozabile care aparțin unui grup de societăți, cifra de afaceri consolidată a ansamblului de persoane impozabile „afiliate” grupului (înainte de repartizarea impozitului total proporțional cu cifra de afaceri a fiecărei persoane impozabile), în timp ce această bază se limitează la cifra de afaceri a persoanei impozabile luată în considerare în mod individual în cazul persoanelor juridice precum francizații independenți. Aceasta înseamnă că persoanele impozabile care aparțin unui grup de societăți sunt impozitate pe baza unei cifre de afaceri fictive.

37 Hervis, guvernul austriac și Comisia Europeană susțin că articolele 49 TFUE și 54 TFUE se opun unei astfel de diferențe de tratament, care s-ar întemeia *de iure* pe criteriul de diferențiere, aparent obiectiv, al nivelului cifrei de afaceri, dar ar defavoriza *de facto* filialele societăților-mamă care au sediul în alte state membre, ținând seama de structura comerțului cu amănuntul pe piața maghiară și în special de faptul că magazinele din sectorul marii distribuții care aparțin unor astfel de societăți sunt în general exploatate, cum este cazul Hervis, sub formă de filiale.

38 Trebuie arătat că, în raport cu o normă fiscală precum cea în discuție în litigiul principal, având ca obiect impozitarea cifrei de afaceri, situația unei persoane supuse impozitului care aparține unui grup de societăți este comparabilă cu aceea a unei persoane supuse impozitului care nu aparține unui astfel de grup. În special, atât persoanele juridice active pe piața vânzării cu amănuntul în magazine în statul membru în cauză și care aparțin unui grup de societăți, cât și persoanele care nu aparțin unui astfel de grup sunt supuse impozitului special, iar cifrele lor de afaceri sunt independente de cele ale altor persoane impozabile.

39 În aceste condiții, dacă se stabilește că, pe piața vânzării cu amănuntul în magazine în statul membru în cauză, persoanele impozabile care aparțin unui grup de societăți și care se încadrează în cea mai înaltă treaptă a impozitului special sunt, în cea mai mare parte a cazurilor, „afiliate”, în sensul legislației naționale, unor societăți care au sediul în alte state membre, aplicarea baremului în trepte intens

progresive al impozitului special asupra unei baze impozabile consolidate a cifrei de afaceri riscă să acționeze în special în detrimentul persoanelor impozabile „afiliate” unor societăți care au sediul într-un alt stat membru.

40 Revine instanței de trimitere sarcina să verifice dacă această condiție este îndeplinită având în vedere contextul global în care își produce efectele legislația națională.

41 Dacă această situație se regăsește în speță, o legislație precum cea în discuție în litigiul principal, deși nu instituie o diferențiere formală în funcție de sediul societăților, introduce o discriminare indirectă întemeiată pe sediul societăților în sensul articolelor 49 TFUE și 54 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea Gielen, citată anterior, punctul 48).

42 Or, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că o astfel de restricție nu poate fi admisă decât dacă este justificată de motive imperative de interes general. În plus, în acest caz, trebuie ca ea să fie de natură să asigure realizarea obiectivului în cauză și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv (Hotărârea din 29 noiembrie 2011, National Grid Indus, C-371/10, Rep., p. I-12273, punctul 42 și jurisprudența citată).

43 În această privință, guvernul maghiar nu a invocat, nici în observațiile sale scrise, nici în ședință, un motiv de interes general care să permită justificarea, dacă este cazul, a unui sistem precum cel în discuție în litigiul principal.

44 Trebuie, în orice caz, să se amintească că nu ar putea fi invocate în mod valabil, în susținerea unui astfel de sistem, nici protecția economiei țării (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 iunie 2000, Verkooijen, C-35/98, Rec., p. I-4071, punctele 47 și 48), nici restabilirea echilibrului bugetar prin creșterea veniturilor fiscale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 noiembrie 2002, X și Y, C-436/00, Rec., p. I-10829, punctul 50).

45 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolele 49 TFUE și 54 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații a unui stat membru privind un impozit pe cifra de afaceri a comerțului cu amănuntul în magazine care obligă persoanele impozabile care sunt, în cadrul unui grup de societăți, „întreprinderi afiliate” în sensul acestei legislații să adune cifrele lor de afaceri în vederea aplicării unei cote în trepte intens progresive, iar apoi să repartizeze între ele, proporțional cu cifrele lor de afaceri reale, cuantumul impozitului astfel obținut, atunci când – ceea ce este de competența instanței de trimitere să verifice – persoanele impozabile care aparțin unui grup de societăți și care se încadrează în cea mai înaltă treaptă a impozitului special sunt „afiliate”, în cea mai mare parte a cazurilor, unor societăți care au sediul în alt stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

46 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Articolele 49 TFUE și 54 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații a unui stat membru privind un impozit pe cifra de afaceri a comerțului cu amănuntul în magazine care obligă persoanele impozabile care sunt, în cadrul unui grup de societăți, „întreprinderi afiliate” în sensul acestei legislații să adune cifrele lor de afaceri în vederea aplicării unei cote în trepte intens progresive, iar apoi să repartizeze între ele, proporțional cu cifrele lor de afaceri reale, cuantumul impozitului astfel obținut, atunci când – ceea ce este de competența instanței de

trimitere să verifice – persoanele impozabile care aparțin unui grup de societăți și care se încadrează în cea mai înaltă treaptă a impozitului special sunt „afiliate”, în cea mai mare parte a cazurilor, unor societăți care au sediul în alt stat membru.

Semnături